

μετάφραση του Κ. Καρθαίου *Δον Κιχώτης*, χωρίς αισθητές διαφορές από την αρχική, με αφορμή την επανέκδοσή της, δημοσιεύεται το κεφάλαιο XXII (σ. 138-141).

Ο Ν. Λαπαθιώτης κρίνει το *Εαρινό* του Ά. Αγγελόγλου χαρακτηρίζοντάς το ως πεζογραφικό σταθμό, για τον εύστοχο χειρισμό γραφής και περιεχομένου, όμως πιστεύει ότι σ' ένα έργο που έχει ολοκληρώσει τόσο τις προθέσεις του και αποδώσει την ιδιοτυπία του, η επανάληψη των μοτίβων μιας τόσο ευαίσθητης γραφής θα συνιστούσε μανιέρα (σ. 141-142).

Στο δέκατο τεύχος (26/12) ο Ν. Λαπαθιώτης αναλαμβάνει με το άρθρο του «Για τους νέους, αποκλειστικά (Αντί κριτικής)» να τους νουθετήσει ως πρεσβύτερος, ώστε να μην εκθέτουν εαυτούς σε μικρόψυχες ενέργειες (σ. 155). Ο Τ. Άγρας ισχυρίζεται ειρωνικά ότι «Η κριτική είναι βλαβερή» (σ. 156-157) και στο επόμενο τεύχος αναφέρεται επίσης σχετλιαστικά στο «“Φιλολογικόν φαινόμενον”» (30/1/1944, τεύχ. 11, νέα αρίθμηση, σ. 8-9): δύο από τα πολύ σημαντικά δοκίμιά του, όταν φαινόταν να έχει περιορίσει τις εφήμερες βιβλιοκρισίες στο όνομα ενός δοκιμιακού λόγου για αισθητικά προβλήματα.

Αντιδικίες της εποχής

30

Σε πρωτοσέλιδο των *Καλλιτεχνικών Νέων* ο Στρ. Μυριβήλης στο αφήγημά του «Μύθος», που αναφέραμε πριν ασχολιάστα, παρουσίαζε το 'βόδι' να διαπληκτίζεται με τον 'βάθρακα' και κάτω από τον συμβολισμό αυτόν κρυβόταν η λογοτεχνία ως 'βόδι' και η κριτική ως 'βάθρακας'.⁹⁷ Το εμπρηστικό αυτό κείμενο τροφοδότησε μοιραία πολλές αντιδράσεις, όπως ήταν αναμενόμενο, διότι ενώ η λογοτεχνία παρουσιάζονταν ως το μεγάλο και στιβαρό βόδι, η κριτική δεν ήταν παρά ένας μικρόψυχος κακομοίρης βάθρακας.

Ο Μυριβήλης αφηγείται:

[...] “Μια μέρα ο Παραμυθιάς, διαβαίνοντας κοντά από τη λίμνη, βλέπει ένα ωραίο ταυρί να παίζει στο λιβάδι, γεμάτο λεβεντιά, δύναμη και ομορφιά. Βλέπει κι ένα βάθρακα να το παρακολουθεί και να κοάζει μ' όλη του τη δύναμη.

97. Που ίσως να παρέπεμπε στο «σιχαμερός και γλιστερός», διαβάζει ο Αιμ. Χουρμούζιος, εγώ θα πρόσθετα το 'γλοιώδης'.

